

sarnast keige ma- ilma päiwil posse olnud. Temma andis käsko, et keik rigi allamad omma hõbbe ja kuld rahha piddid kunninglikko rahhakambri toma ja said selle wasto jälle härja- nahhast tehtud rahhad, mis eest nemmad müsid ja ostsid ja ommad kono maksud maksid.

Kui kuld ja hõbbe rahha wahhetamine wähemaks jäi ja wimaks ennam keddagi ei tulnud, siis ei tabnud temma weel uskuda, et selge rahha nenda otias olli. Kurjaga ei woinud temma sedda arro sada, kas rahwa käes weel rahha olli, siis katsus sedda übbe kammala nõuga järrele. Temma laskis ommast tallist keige parrema hobbose turro peäle wia ja übbe kuld tuffati eest — 3 rubla meie rahha järrele — müa pakkuda, nenda, et legi temma kammalast nõust arro ei piddand sama; agga kellegil ei olnud ni paljo selget rahha. Wimaks tulli üks noor mees ja ostis selle hobbuse ja maksis übbe kuld tuffati. Noormees, selle hõmmo wägga selle illusa hobbuse peäle käis, olli foolja aeda läinud ja omma isä hauda lahti kiskunud ja omma isä suust kuld tuffati ärra wõtnud, mis temma näinud emma isä hammaste wahhele

pannewad, kui isä hauda widi — muidogi ebbausso kembe pärrast.

Kui kunningas sedda kulis, mil kombel noor-mees selle rahha sanud, jättis temma sedda rahha kiuso mahha ja jäi nüüd uekuma, et rahwal rahha ei olnud.

Rigi allamattel on se üks keik, mis rahha nende käes liikumas on, kui üllem wallitsus sedda wälja annab ja jälle wasto wõttab, olgo kuld ehk nahk.

Kül rahha! rahha! ilma ma

Weel praego hüab ikka ka:

Keik on jo sada rahha eest,

Saab mõnni naest ja mõnni meest

Ja muud, mis Jummal ilma loob,

Se armas rahha kofko toob. —

Taal agga ka on omma wigga:

Ei pitkenda ta rahwa igga,

Ei anna terwist, rabho-meelt,

Wiib mõnda ärra ello teelt

Ja siigatab ka laddedust

Ja pettust, abnust, tiggedust,

Et wihha-waenus wennad, õed

Eiin ellamad weel päwad, õöd

Ja sõbrad, naabrid lähwad ka

Eiit surma hauda maggama!